

РЕШЕНИЕ

№ 9648

гр. София, 07.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 37 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ДИМИТРИНКА ИВ.
КОСТАДИНОВА-МЛАДЕНОВА**

при участието на секретаря **РУМЯНА П. СТОЯНОВА**
като разгледа докладваното от **ДИМИТРИНКА ИВ. КОСТАДИНОВА-МЛАДЕНОВА** Гражданско дело № 20221110162063 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 318 – 329 от ГПК.

Първоначалният ищец – ответникът по насрещния иск Д. К. П. твърди, че с ответника А. С. П. са сключили граждански брак на 10.07.2004г. в гр. София. По време на брака имат родено едно дете – Александър Димитров П., роден на 15.09.2004г., който е пълнолетен. В молбата се твърди, че в началото на брака отношенията им били нормални и живеели заедно добре, но постепенно тонът на отношенията им се влошил. Установили, че със съпругата си имали различни възгледи за съвместния живот. Твърди още че през цялото време на брака им се грижел за семейството си нужната отговорност както за дома, така и за детето. Стремил се е да бъде добър съпруг и баща, но съпругата му престанала да се интересува от него и неговите лични и служебни промени. С времето чувствата между съпрузите охладнели и дребните различия между тях започнали да се открояват все по-ясно. Постепенно съпругата му все по-често започнала да го нагрубява и обижда дори пред чужди хора, отчуждила го от неговите близки. Наричала го простак, негодник, мръсник, постоянно повтаряла, че я дразни без значение неговото старание да ѝ угоди. Преди пет години съпругата напуснала семейното жилище, находящо се в гр. Божурище, бул. „Европа“ № 169, собственост на неговия баща и заживяла при майка си в гр. София. От тогава до настоящия момент съпругата му идвала в семейното жилище само през почивните дни, по времена които посещения го нагрубявала и вдигала скандали. Страните не поддържали съпругески отношения повече от пет години. По изложените съображения намира брака си за дълбоко и непоправимо разстроен и моли съда да го прекрати по изключителна вина на съпругата, предлага постигане на споразумение с ответника относно последиците от прекратяване на брака. Желаете предоставяне ползването на семейното жилище, находящо се в гр. Божурище, бул. „Европа“ № 169, собственост на неговия баща. В отговора по насрещната искова молба оспорва изцяло твърденията в същата. Излага допълнителни твърдения за брачни провинения на съпругата си - преди пет години самоволно и без причина напуснала семейното жилище, събрала си всички вещи и отишла да живее при майка си. След откриване на заболяването ѝ е оставал в дома на нейната майка през делничните дни, за да може да се грижи за нея, когато е било необходимо я откарвал на

различни медицински процедури, а когато нямал възможност поради служебни ангажименти – това правел неговия баща. В същото време изцяло поел грижите и за общия им син, като го карал и вземал от училище. Излага и твърдения, че след раздялата им знае за извънбрачни връзки на своята съпруга, за които тя сама му е признавала. В двете молби по делото и в съдебно заседание ищецът поддържа искането за прекратяване на брака по вина на съпругата. Оспорва иска за издръжка. Претендира разноски в исковата молба, като в съдебно заседание заяви, че оттегля искането за присъждане на разноски.

Ответникът по първоначалния иск - ищец по насрещния А. С. П. също намира брака си за дълбоко и непоправимо разстроен и моли за неговото прекратяване по вина на съпруга. Твърди, че съпругът ѝ винаги е бил десезиран от своето семейство, дори синът им бил поверен не грижите на нейната майка то малък, за да може съпругът да си търси работа, а та дя работи допълнително на втора такава, за да издържа семейството. Твърди, че никога не е била приемана като член на неговото семейство, нито техния син. Единствената грижа на съпруга ѝ била да се приема добре всред приятелите и колегите си в системата на МВР, където имал и множество извънбрачни връзки. Твърди още, че нейното заболяване му дало допълнителни възможности за извънбрачни забавления, докато тя се лекувала. Оспорва твърдението, че е напуснала семейното жилище в гр. Божурище, като заявява, че постоянно е живеела заедно със сина им в жилището на нейната майка, а в семейното жилище са ходили през почивните дни. Твърди, че семейното жилище, находящо се в гр. Божурище, макар и собственост на родителите на съпруга е, и ремонтирано и обзаведено изцяло със средства на страните, в това число и нейни. По изложените съображения моли за прекратяване на брака поради настъпило дълбоко и непоправимо разстройство на брака по вина на съпруга. Претендира издръжка в размер на 300 лв. като твърди, че поради онкологично заболяване е в продължителен болничен от началото на 2022г. което я лишава от доходи. В съдебно заседание изрично отказва направеното предложение на ищеца за постигане на споразумение за прекратяване на брака, като заявява изрично желание съдът да се произнесе по въпроса кой има вина да настъпилото дълбоко и непоправимо разстройство на брака на страните и да се постигне споразумение по предмета на иска. Поддържа иска за издръжка.

Всеки един от съпрузите оспорва сочените от другия съпруг твърдения и негови брачни провинения, акцентира върху това, че другият с поведението си е довел до дълбокото и непоправимо разстройство на брака, пледира за уважаване на исковите му претенции, претендира разноски.

Съдът, като взе предвид относимите доказателства и доводи на страните, прие за установено следното:

Страните Д. К. П. и А. С. П. (с предбрачна фамилия Пеева) са съпрузи, сключили са граждански брак на 10.07.2004г. в гр. София, видно от удостоверение за сключен граждански брак, издадено въз основа на акт за граждански брак № 256/10.07.2004г. на Столична Община, район Сердика. При сключването на гражданския брак съпругата е приела да носи фамилното име на съпруга си – П.. По време на брака имат родено едно дете – Александър Димитров П., роден на 15.09.2004г. , вече пълнолетен.

Страните нямат ненавършили пълнолетие деца от брака си си, което се установява от служебно извършената справка в НБДН от 20.03.2023г. (л. 60 и 61 от делото)

По делото са представени от съпругата медицински документи, от които се установява, че същата е с онкологично заболяване на млечните жлези. Установява се хирургична намеса и лъчетерапия. Приложено е Експертно ТЕЛК решение от 21.02.2023г. според което съпругата е с 80 % намалена работоспособност със срок до 01.02.2023г. От същото се установява, че няма данни за прогресия на заболяването след проведените лечения и съответно, че жената може да изпълнява заеманата длъжност .

По делото са събрани гласни доказателства. Свидетелят Кирил П. - баща на ищеца разказва, че съпрузите не живеят заедно от пет или шест години. От време на време съпругата идвала в семейното жилище в гр. Божурище през почивните дни. Снаха му сама

си тръгнала, имала ключове и в момента от жилището, никой не я е гонил. Преди раздялата съпрузите имали скандали и разприии, като основно тя обиждала съпруга си, твърдяла че е простак и не може да го гледа. Тези обиди са продължавали години наред, особено по време на празници, когато се е събрало цялото семейство. Скандалът приключвал когато един от двамата излезел от помещението и това най-често бил синът му. Според свидетеля страните от години не живеели като семейство. Въпреки това когато съпругата се разболяла синът му, а понякога и самият свидетел я водели на медицински процедури. Съпругът винаги се е грижел за семейството както физически така и финансово. Съдът кредитира напълно показанията на свидетеля П. като отразяващи лични впечатления и съответстващи на останалите събрани по делото доказателства.

В показанията си свидетелят Нина Аракелова-Пеева – майка на съпругата, заявява, че страните от както се е родило детето им винаги е живяло при нея и тя се е грижела за него. И в момента детето живеело при свидетелката. След това при нея се преместила и дъщеря ѝ, защото ѝ било по – удобно да ходи на работа в гр. София. В събота и неделя ходела да му готви и пере в Божурище. Свидетелката разказва, че съпругът имал извънбрачна връзка, личало по държанието му от миналата година- бил много гузен и все бързал да си тръгне. А в началото на тази година дъщеря ѝ дори намерила къде се среща съпругът ѝ с новата си приятелка. Свидетелката разказва, че зет ѝ работел в МВР, и бил мобилен затова живеел в Божурище, а дъщеря ѝ в София. Не ходели на почивка заедно и с детето. Случвало се е няколко пъти за семейния им живот. Съдът кредитира напълно показанията на свидетеля Аракелова-Пеева, които изразяват лични негови впечатления от семейния живот на страните, хронологично и като съдържание не си противоречат. Освен това се подкрепят и от останалите събрани по делото доказателства.

Съобразно така установената фактическа обстановка съдът счита, че предявеният иск за развод поради настъпило дълбоко и непоправимо разстройство на брака е основателен. Установи се, че страните не са живеели заедно повече от пет години, по -дълъг е периода, в който не са се грижели заедно за общото им дете Александър, което през целия си живот е живяло при своята баба по майчина линия. Воденето на самостоятелен живот от страните, макар и формално имащи общо жилище в гр. Божурище, което съпругата посещавал епизодично през почивни дни, според настоящия съдебен състав е обстоятелството, което е разрушило трайно и необратимо семейната общност. Всеки от тях е абдикирал от задължението си за общата грижа за семейството, разбирателство и уважение, поради което и бракът следва да бъде прекратен доколкото няма предписаното от закона и добрите нрави съдържание. Този извод на съда се подкрепя и от становището на ответника, изразено в отговора на исковата молба, в който той признава, че бракът между страните е дълбоко и непоправимо разстроен и също желае неговото прекратяване.

В съдебно заседание ищецът се яви и лично заяви пред съда категоричното си нежелание да продължи брачната обвързаност. Същото заяви лично и ответникът. Бракът, според чл.46 от Конституцията на РБългария е доброволен съюз между мъж и жена, като съпрузите имат равни права и задължения в семейството, т.е възникването и съществуването на брачните отношения е основано на съгласието на двете страни. При условие, че и двете страни заявяват категорично нежеланието си тази обвързаност да продължи, бракът между страните следва да бъде прекратен. В тази връзка следва да се добави, че разпоредбата на чл.99, ал.4 от СК /отм./, съгласно която "развод не се допуска, ако разстройството на брака се дължи само на виновно поведение на ищеца, а другия съпруг настоява да се запази брака, освен ако важни обстоятелства налагат да се допусне разводът ", не е възпроизведена в новия Семейен кодекс. Брачната връзка е невъзвратно изпразнена от предписаното ѝ от закона и добрите нрави съдържание, поради което, като формална и ненужна, следва да се прекрати.

Съгласно чл.49, ал.3 от СК с решението за допускане на развода съдът се произнася и относно вината за разстройството на брака, ако някой от съпрузите е поискал това. По делото такова искане е направено и от двете страни, поради което и следва съдът да изследва въпроса за вината.

За отношенията на страните след сключването им на брак през 2004г. до фактическата им раздяла преди повече от пет години и двамата разпитани по делото свидетели дават непротиворечиви показания и те са че страните постоянно са се карали и то най - често по битови въпроси. Освен това се установи, че семейното им жилище не е ползвано по предназначение- а именно като място където заедно и в разбирателство да отглеждат общото си дете, защото то е живяло при неговата баба по майчина линия. Установи се още, че страните са ползвали жилището си в гр. Божурище като място, където да пребивават, без да отглеждат заедно детето си или да приготвят заедно храна. Според свидетеля П. страните са се възползвали напълно от съседството с къщата на родителите на съпруга, от където са вземали готово приготвена храна. Изложеното мотивира съда да приеме, че поведението и на двамата съпрузи е довело до разкъсването на семейната общност, като нито един от двамата съпрузи не само, че не е положил *достатъчно* усилия за запазването ѝ, за преодоляване на конфликтите между тях, както и за отстраняване на външното влияние върху семейния живот, но е демонстрирал нежелание и неумение да прави компромиси в поведението си. По делото се установи, че съпругата е страдала от онкологично заболяване, като дори това обстоятелство не е спомогнало за сближаването им. Установи се, че съпругът и неговото разширено семейство са помагали в грижите за съпругата, която е продължавала да живее отделно при своята майка. Предвид изложеното следва да се приеме, че в случая са налице обстоятелства, обуславящи взаимна вина за дълбокото и непоправимо разстройство, тъй като по делото не се събраха достатъчно доказателства страните да са положили необходимите усилия за запазване на семейната връзка, нито за възстановяването ѝ след раздялата. Липсата на взаимност, уважение, доверие и другарски отношения между тях, са направили брачната връзка само формална и несъответстваща на закона и морала, което разстройство не може да се преодолее, за да се възстановят нормалните съпружески отношения. Отношенията между съпрузите не съответстват на правните принципи, установени в Семейния кодекс, а последвалото фактически разделно живеене е последица от това. Или, и двете страни с поведението си са допринесли за разстройството на брачната връзка, ето защо, съдебният състав приема, че вината за настъпилото дълбоко и непоправимо разстройство на брака е взаимна.

По изложените съображения развод следва да се допусне при вина и на двамата съпрузи, тъй като нито един от тях не установи, че това се дължи само и единствено на поведението на другия съпруг.

В настоящия случай претенция за ползване на семейното жилище е заявил само съпругът, като по делото са налице данни, че семейното жилище на страните находящо се в гр. Божурище, бел. „Европа“ № 169 е собственост на родителите на съпруга. По делото не се спори, че съпругата е напуснала жилището, в което е останал да живее съпругът, поради което на последния следва да се предостави за ползване и семейното жилище.

С насрещен иск, инкорпориран в отговора на исковата молба ответникът А. П. е предявил иск за издръжка от страна на съпруга си след прекратяване на брака в размер на 300 лв. месечно, заплащана до максимално предвидения в закона срок. Като основание за това свое искане ответникът е посочил наличието на онкологично заболяване, което не ѝ позволява да полага труд от началото на 2022г. Представя медицински документи за това.

При така констатираните обстоятелства и при установеното от съда обстоятелство, че вина за дълбокото и непоправимо разстройства на брака имат и двете страни искът за заплащане на издръжка, предявен от съпругата след прекратяване на брака е неоснователен. Съгласно чл. 145, ал. 2 от СК - невиновният за развода съпруг има право на издръжка, която се дължи най-много до три години от прекратяването на брака, ако страните не са уговорили по-дълъг срок. В настоящият случай е установено от събраните по делото доказателства, че съпругата също има вина за настъпилото дълбоко и непоправимо разстройство на брака, напускайки семейното жилище и позволявайки през целия си живот детето им да не живее и да се отглежда съвместно от двамата си родители. Съгласно чл. 145, ал. 1 от СК невиновният за развода съпруг има право на издръжка. В посочения смисъл е и решение № 248/24.9.2012 г. по гр. д. № 1635/2011 г., на ВКС, III г. о. При тези обстоятелства

съпругата няма да право на издръжка от съпруга си. Освен това от писмените доказателства се установи, че е съпругата има онкологично заболяване, което е излекувано и тя може да полага труд и да реализира доходи. Доколкото от представените по делото доказателства не се установи нужда от издръжка от страна на ответника, освен това той е във възраст, която не е пенсионна и може да полага труд и да получава възнаграждение за него, както и притежава имущество, от което също може да се издържа, искът за издръжка на съпругата А. П. се явява неоснователен и следва да се отхвърли изцяло.

По разноските:

Съгласно чл.329, ал.1, изр.II ГПК при установена вина на двамата съпрузи разноските остават в тежест на всеки от тях, както са ги направили. С оглед разпоредбата на чл.329, ал.1, изр.II от ГПК, платената първоначална държавна такса следва да остане в тежест на страната, която я е заплатила, на основание чл.329, ал.1, изр.II ГПК. Предвид изхода на делото всяка една от страните следва да заплати по сметка на СРС всеки от тях по 25,00 лева-окончателна държавна такса при решаване на делото по иска за развод по чл.6, т.2 от тарифата.

Съпругата е предявила иск с правно основание чл. 145 СК, който е отхвърлен като неоснователен. Претендираният размер на издръжката от съпругата е в размер на 300 лв, поради което съпругата А. П. следва да бъде осъдена да заплати по сметка на СРС държавна такса възлизаща на 432 лв., върху размера на отхвърлената претенция за издръжка.

Мотивиран от изложеното, СЪДЪТ

РЕШИ:

ПРЕКРАТЯВА С РАЗВОД БРАКА , сключен с Акт за граждански брак № 256/10.07.2004г. на Столична Община район Сердика между **А. С. П., ЕГН ******* и **Д. К. П., ЕГН ******* като **ДЪЛБОКО И НЕПОПРАВИМО РАЗСТРОЕН ПО ОБЩА ВИНА**, на основание чл. 44, т. 3, във вр. с чл. 49, ал.1 и ал. 3 от СК.

ПРЕДОСТАВЯ на **Д. К. П., ЕГН *******, ползването на семейното жилище, находящо се в гр. Божурище, бул. „Европа“ № 169, на основание чл. 56, ал. 1 от СК.

ОТХВЪРЛЯ предявеният от **А. С. П., ЕГН *******, с адрес гр. София, ж.к. „Света Троица“ бл. 375, вх. Д, ет. 8, ап. 108 иск с правно основание чл. 145 СК срещу **Д. К. П., ЕГН *******, с адрес гр. Божурище, бул. „Европа“ № 169 за заплащане на издръжка на бивш съпруг в размер на 300 лв. месечно като неоснователен.

ОСЪЖДА А. С. П., ЕГН *****, с адрес гр. София, ж.к. „Света Троица“ бл. 375, вх. Д, ет. 8, ап. 108 да заплати по сметка на СРС 25.00 (двадесет и пет) лева – държавна такса при решаване на делото по исковете за развод, на основание чл. 329, ал. 1 от ГПК както и сумата от 432 лв. държавна такса по сметка на СРС върху отхвърления иск за издръжка.

ОСЪЖДА Д. К. П., ЕГН *****, с адрес гр. Божурище, бул. „Европа“ № 169 да заплати по сметка на СРС 25.00 (двадесет и пет) лева – държавна такса при решаване на делото по исковете за развод, на основание чл. 329, ал. 1 от ГПК

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ исканията на страните за присъждане на разноси по делото, като неоснователни.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Софийския градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____